

— 'Εμπρός ! Εμπρός ! ήλαλαζε τὸ τύμπανόν του. 'Εμπρός ! ὁ Αὐτοκράτωρ μᾶς το διατάσσει ! Πρέπει νὰ κυριεύσωμεν τὰ κατηραμένα αὐτὰ τὴνεβόλα, τὰ ὅποια μᾶς στέλλουν τὸν θάνατον ! Τότε μόνον θὰ νικήσωμεν ! 'Εμπρός ! 'Οσοι αποθάνουν, ἀποθνήσκουν ὑπὲρ πατρίδος καὶ εἰς τὴν αγδείαν των θὰ ἡγήσω πάλιν πρὸς τιμήν των.

Καὶ οἱ Παιδεῖς τῆς Φρουρᾶς ἤκουσαν καὶ ἐννόησαν τόσον καλὰ τὴν φωνὴν αὐτὴν τοῦ τυμπάνου, ώστε μὲ μίαν μόνην ἔφοδον ἔκυρίευσαν τὴν πυροβολαρχίαν.

'Ο Ιωσήφ ἔκτυπα ἀκόμη τὸ τύμπανόν του, ὅταν ἐν τάγμα τῆς παλαῖς φρουρᾶς διῆλθεν ἔκειθεν πορεύμενον γὰ καταλάθη κάποιαν θέσιν. Ἐξαίφνης εἰς τῶν ἄνδρων, ἐκ τῶν ὅποιων ἀπετελεῖτο, γηραιὸς στρατιώτης, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὅποιου ἐλαμπεν ὁ σταυρὸς τοῦ Λεγεωνοῦς τῆς Τιμῆς, ἀφίνει τὰς τάξεις, δρυμῷ πρὸς τὸν μικρὸν τυμπανιστήν, τὸν θίλει εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐπιστρέψει ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν του, ἀστραπήδον.

— Θὰ τιμωρηθῆς, Βλάσιε Λεφέθρ, καὶ σου πρέπει ! εἴπε καθ' ἔστιν ὁ γηραιὸς στρατιώτης. Μὰ ήτο δυνατὸν νὰ κρατηθῶ : Νὰ βλέπω, καλέ, τὸν ἀνεψιόν μου, τὸ παιδί του ἀδελφοῦ μου, νὰ κάμην ὅποιον ἐκεῖνον τὸν θύροδον καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ ἔτοι τοὺς ἄλλους ; ! .. 'Α, νὰ ἔνα παιδί, που ἔχει μέλλον, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! ..

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν εἰς τὸ Σαμπωμέρ, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐνίκησαν εἰς τὸ Μονμαρτί. μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸ Σατώ-Τιερρό, κατόπιν εἰς τὸ Βωσάν. Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν, τέσσαρες φοβεραὶ μάχαι, τέσσαρες νίκαι ! Τὴν ἀκόλουθην ἐδομάδα, ἄλλοι τρεῖς θρίαμβοι ! .. 'Εκατὸν χιλιάδες ἄνδρων ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὅποιος δὲν ἥδυνθη νὰ τους καταδιώξῃ, ἀπειδὴ δὲν εἶχε παρὰ μόνον σαράντα χιλιάδας !

Μ' ὅλ' αὐτά, ἡ τύχη τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Γαλλίας ἐκρέματο ἀπὸ μίαν ηλωτήν. Λαμβανομένης ὁπ' ὅψει τῆς μεγάλης ἀριθμητικῆς διαφορᾶς καὶ τῆς ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς τῶν ἐχθρῶν, δύονεν ἐπανερχομένων, θὰ ἤρξει ἐν ἔλαχιστοι σαράντα τὰς ὅχθας τοῦ Μορέν, μικροῦ ποταμού χυνομένου εἰς τὸν Μάργον, εἰδὲ μακρόθεν, πρὸ τὸ Μονμαρτί, φῶτα καὶ πυράς, αἱ ὅποιαι τὸν ἀγησυχησαν. Μάζαι ἀνθρώπων μελαναὶ ἐκινοῦντο ἐδῶ κ' ἔκει. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία: οἱ ἐχθροὶ εἶχον καταλάθη τὴν πόλην ὁ δόρυος τοῦ 'Εκτορος ἀνεκόπτετο· καὶ ἀν ἐτόλμα νὰ διέληθη τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ, ἐκινδύνευε σπουδάσις νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ἔλη τὴν ἐπιστολήν του πειρεχομένην εἰς χεῖρας ἐχθρῶν.

Τὸ μόνον μέσον, τὸ ὅποιον τῷ ὑπελείπετο, ήτο νὰ βασίσῃ ἀνοικτὰ διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ νὰ διαπεράσῃ κολυμβῶν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. 'Αλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ διευθύνῃ τὸν ἵππον του, ὁ δόπιος, τρομάξας συγχρόνως ἀπὸ τὸ μέδωρ καὶ ἀπὸ τὸ σκότος, δέν ἥθελε καὶ οὐδένα τρόπον νὰ κατέληθῃ εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκάλεσε τὸν 'Εκτορα.— 'Υπολογαρχὲς 'Αλβα, τῷ εἶπε. Θὰ ἴππευσετε καὶ θὰ φέρετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν. 'Εστε συνετὸς καὶ συγχρόνως γενναῖος. 'Υπερασπισθήτε τὸ χαρτίν τοῦτο μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας καὶ μὴ τὸ ἐμπιστευθῆτε παρὰ μόνον εἰς

τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοκρατείρας. Γνωρίων τὴν χρηστότητά σας καὶ τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἐπιφορτίων μὲ τοιαύτην ἐντολὴν.

«'Ελα, πήγαινε 'έτο καλό, παιδί μου, προσθέσεν εὐθὺς ἀμέσως, ἀνευ ἐπισημότητος πλέον, μὲ ὅλως πατρικὸν μέρος. Μὴ λυπηθῆς τὰ ἄλογα' αἱ ωραι εἰνε πολύτιμοι !»

Ο 'Εκτωρ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα, δι' ἡς ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ παρεῖστε τὴν ἐπιστολὴν τὴν παρέλαβε, τὴν ἔρραψεν ἐπιμελῶς μέσα εἰς τὴν φόδραν τῆς στολῆς του, καὶ ἴππευσεν.

Ο 'Εκτωρ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα, δι' ἡς ὁ Αὐτοκράτωρ τῷ παρεῖστε τὴν ἐπιστολὴν τὴν παρέλαβε, τὴν ἔρραψεν ἐπιμελῶς μέσα εἰς τὴν φόδραν τῆς στολῆς του, καὶ ἴππευσεν.

Μία σπάθη τὸν ἐκπύησεν εἰς τὴν κεφαλήν.

— 'Είμαι μονάχη καὶ ἀνύπεράσπιστη. Θάτιμασθήτης ἀν μεταχειρισθῆτε τὴν δύναμιν σας ἐναντίον μου.

— Τὰ λόγια εἰνε πειττά. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν ! 'Ελα, ἀκολούθησε με ἔξω καὶ ἀκούμβησε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρο ! .. Σεῖς, στρατιῶται, σκοπεύσατε . . . "Αν δὲν ἀποχριθῆς εἰς τὰς ἔρωτησις μας, ή ἂν μας 'πῆς φεύματα, θὰ τουφεκίσθης. 'Ομιλεῖ !

— Η Σωσάννα ἐκύτταξε τοὺς στρατιώτας μὲ τρόμον. Κατόπιν ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν καὶ ἐσκέφθη.

— Οι πόστοι τους ήταν ἐξηντλημένοι, καὶ οἱ ποταμοί πολύτιμοι πολέμου.

Γρηγορίος Ξενόπουλος

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τὸν κατὰ τὸ ἔτος 1870. ἐπὶ γαλλογερμανικοῦ πολέμου.

Η θύρα ἀγροτικοῦ τινος οἰκίσκου, εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Μέτρου, προσέτει.. Νεαρὰ χωρική, ή ὅποια εἶχε μείνη ἐκεῖ μετὰ τοῦ πεντατοῦς ἀδελφοῦ της, τρομάζει, ἀκούουσα τὰ κυπρήματα καὶ συγχρόνως κλαγγήν ὅπλων.

— Θὰ εἴνε Οὐλάνοι χωρίς ἄλλο, σκέπτεται.

— Καὶ σιωπᾷ.

Τὰ κυπρήματα διπλασιάζονται καὶ φωναὶ τραχεῖαι, μὲ ξενικὴν προφοράν, πραγμάτων :

— 'Ανοιξατε ! εἰδεμή θὰ σπάσωμεν τὴν θύραν !

— Η Σωσάννα Διδίε ἀνοίγει καὶ ὄλοκληρον ἀπόσπασμα Πρώσσων εἰσάλλει εἰς τὸν οἰκίσκον.

— Δόστε μας φαγί !

— Η δυστυχής ἔντρομος, ἀναγκάζεται νὰ ὑπακούσῃ.

— Καὶ κρασί !

— Τοῖς προσφέρει δ, τι ἐζήτησαν.

— Τώρα θάπεται, πῦρ !

— Καὶ η ἡρωὶς Σωσάννα Διδίε ἔπεισε, βληθεῖσα ὑπὸ τῶν σφαρῶν. 'Υπέρ Πατρίδος !

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν.]

1897

— 'Αν δὲν ὄμιλησῃς, θά σου ἀποσπάσωμεν τὸ μυστικὸν διὰ τῆς βίας.

— Είμαι μονάχη μὲ τές γυναικεῖς τὰ ἐβάλετε τώρα;

— Ήεύρουν ὅμως ἡ γυναικεῖς νὰ προδίδουν εἰς τοὺς Γάλλους τὰς κινήσεις τῶν Γερμανῶν. 'Ελα, έμιλησε γρήγορα,

— Είμαι μονάχη καὶ ἀνύπεράσπιστη. Θάτιμασθήτης ἀν μεταχειρισθῆτε τὴν δύναμιν σας ἐναντίον μου.

— Τὰ λόγια εἰνε πειττά. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν ! 'Ελα, ἀκολούθησε με ἔξω καὶ ἀκούμβησε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρο ! .. Σεῖς, στρατιῶται, σκοπεύσατε . . . "Αν δὲν ἀποχριθῆς εἰς τὰς ἔρωτησις μας, ή ἂν μας 'πῆς φεύματα, θὰ τουφεκίσθης. 'Ομιλεῖ !

— Είμαι μονάχη καὶ ἀνύπεράσπιστη. Θάτιμασθήτης ἀν μεταχειρισθῆτε τὴν δύναμιν σας ἐναντίον μου.

— Τὰ λόγια εἰνε πειττά. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν ! 'Ελα, ἀκολούθησε με ἔξω καὶ ἀκούμβησε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρο ! .. Σεῖς, στρατιῶται, σκοπεύσατε . . . "Αν δὲν ἀποχριθῆς εἰς τὰς ἔρωτησις μας, ή ἂν μας 'πῆς φεύματα, θὰ τουφεκίσθης. 'Ομιλεῖ !

— Η Σωσάννα ἐκύτταξε τοὺς στρατιώτας μὲ τρόμον. Κατόπιν ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν καὶ ἐσκέφθη.

— Είμαι μονάχη καὶ ἀνύπεράσπιστη. Θάτιμασθήτης ἀν μεταχειρισθῆτε τὴν δύναμιν σας ἐναντίον μου.

— Τὰ λόγια εἰνε πειττά. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν ! 'Ελα, ἀκολούθησε με ἔξω καὶ ἀκούμβησε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρο ! .. Σεῖς, στρατιῶται, σκοπεύσατε . . . "Αν δὲν ἀποχριθῆς εἰς τὰς ἔρωτησις μας, ή ἂν μας 'πῆς φεύματα, θὰ τουφεκίσθης. 'Ομιλεῖ !

— Η Σωσάννα Διδίε ἀνοίγει καὶ ὄλοκληρον ἀπό τὸν τόπον της φωνῆς της Πατρίδος, — ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν, ἐκύτταξεν ἀπαθῆς τὰ κατ' αὐτῆς ἐστραμμένα στόμια τῶν δόλων καὶ ἐσιώπησε.

— Καὶ διὰ δευτέραν φοράν σὲ προστάξω : 'Ομιλεῖ !

— Η κόρη οὐδὲν ἀπαντᾷ.

— Καὶ τρίτην φοράν : 'Ομιλεῖ.

Σιωπὴ ἄκρα.

— Στρατιῶται, πῦρ !

— Καὶ η ἡρωὶς Σωσάννα Διδίε ἔπεισε, βληθεῖσα ὑπὸ τῶν σφαρῶν. 'Υπέρ Πατρίδος !

— Ο λαὸς τὸ πρώτον αὐτὸν χίονι τὸ δύοντα

